

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 797

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 octombrie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
ORDONAȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
67.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia	2		
68.	— Ordonanță de urgență pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule	3		
69.	— Ordonanță de urgență pentru completarea art. 9 din Legea poliției locale nr. 155/2010	4		
725.	— Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Sibiu de către domnul Radu Lucian	5		
726.	— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Sibiu de către doamna Muntean Adela-Maria	5		
		727.	— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de subprefect al județului Arad de către domnul Damian Vasiliță	6
		731.	— Hotărâre privind modificarea și completarea art. 25 din Normele financiare pentru activitatea sportivă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.447/2007....	6–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		327.	— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru aprobarea cantităților de motorină aferente perioadei 1 aprilie 2017—30 iunie 2017, determinate la plată de către Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, ce beneficiază de ajutor de stat acordat sub formă de rambursare	8
		4.764.	— Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea Ordinului ministrului educației naționale nr. 3.411/2017 privind elaborarea manualelor școlare pentru clasa a V-a în anul școlar 2017—2018	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE				
		Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16	

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia

Având în vedere faptul că după mai bine de un deceniu de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, domeniul cinematografiei cunoaște o evoluție rapidă și s-a consolidat ca sector cultural relevant în lume și ca factor determinant al identității naționale,

ținând cont de faptul că sistemul instituit și-a demonstrat atât rezultatele pozitive, cât și limitele puse în evidență de evoluțiile interne și europene în domeniul cinematografiei,

având în vedere faptul că Centrul Național al Cinematografiei se află într-o situație extraordinară și în dificultatea de a putea susține financiar producția de film românească și cu participare românească, dedicată evenimentelor de importanță națională, precum celebrarea Centenarului Marii Uniri 1918,

urgența intervenției legislative este dată de necesitatea creării cadrului normativ care să permită selecția, producția și promovarea producțiilor cinematografice dedicate unor evenimente istorice precum aniversarea Marii Uniri de la 1918 sau a unor personalități și acțiuni culturale speciale,

luând în considerare existența unor disfuncționalități semnificative ale instrumentelor instituționale, financiare și legislative aflate la dispoziția acestei industrii, cât și a unor discrepanțe față de rezultatele și recunoașterea internațională a producțiilor românești, în condițiile în care cinematografia națională, alături de alte valori culturale, a contribuit și contribuie la prestigiul României în lume, se impune luarea măsurilor legislative de urgență pentru a elimina sau cel puțin a diminua aceste decalaje.

Având în vedere imposibilitatea de a exploata mai departe producțiile ce au sume nerambursate prin creditul de producție accesat în vederea finanțării respectivei producții, imposibilitate creată prin lipsa capacității administrative și financiare de a desfășura o astfel de activitate,

ținând seama de faptul că adoptarea de măsuri imediate, prin ordonanță de urgență, răspunde nevoii de a reduce diferențele dintre parcursul european al cineaștilor români și răspunsul instituțional și financiar perimat, consecință directă a capacității administrative reduse a instituțiilor din domeniul cinematografiei, considerăm că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 704 din 4 august 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 35, alineatul (2), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Concursul de selecție a proiectelor cinematografice se organizează în 4 secțiuni:”.

2. La articolul 35 alineatul (2), după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) secțiunea filmelor de ficțiune de lung sau scurt metraj tematică.”

3. La articolul 35, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Tematica secțiunii de concurs prevăzută la alin. (2) lit. d) este stabilită, înaintea anunțării sesiunii de concurs, de Consiliu, prin hotărâre.”

4. La articolul 37, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Din totalul fondurilor se va aloca un quantum minim de 15% pentru filmele de lung metraj de ficțiune de debut, minimum 5% pentru filmele de scurt metraj de ficțiune, minimum 10% pentru filmele documentare, minimum 10% pentru filmele de animație și minimum 10% pentru filmele tematice.”

5. La articolul 39 alineatul (4), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) o comisie formată din 5 membri pentru secțiunea filmelor de ficțiune, de lung și scurt metraj și pentru secțiunea filmelor de ficțiune de lung sau scurt metraj tematică;”.

6. La articolul 43 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) lista proiectelor cinematografice selecționate pentru filmele de ficțiune de lung metraj și scurt metraj tematice;”.

7. La articolul 55, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Durata de rambursare a creditului direct pentru producție este de 20 de ani.

(4) În cazul nerambursării integrale a creditului direct pentru producție, după expirarea perioadei de 20 de ani, Centrul Național al Cinematografiei va prelua, în baza unui protocol încheiat cu beneficiarul creditului, dreptul de valorificare a filmului respectiv, până la recuperarea cuantumului nerambursat din valoarea creditului acordat.”

Art. II. — Pentru contractele de creditare în curs de derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, producătorul poate opta ca, până la împlinirea perioadei de rambursare a creditului prevăzută în contract, să încheie un act adițional cu privire la prelungirea acesteia, conform dispozițiilor art. 55 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul culturii și identității naționale,
Lucian Romașcanu
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2017
privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule,
taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule
și timbrul de mediu pentru autovehicule

Având în vedere necesitatea clarificării cadrului legal pentru instituirea unei proceduri de restituire a taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, a taxei pe poluare pentru autovehicule, a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, precum și a timbrului de mediu pentru autovehicule prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017,

ținând cont de intervenirea unor situații care nu au fost reglementate în cuprinsul actului normativ, precum cea în care contribuabilul nu anexează documentul doveditor al plății și situația în care autovehiculul pentru care s-a achitat taxa nu a fost înmatriculat, și care pot conduce la blocarea aplicării acestuia pentru aceste cazuri,

având în vedere jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene potrivit căreia statul membru este obligat să ramburseze taxele percepute cu încălcarea dreptului Uniunii, iar efectul direct al hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene constituie obligația statului român și a autorităților fiscale la restituirea integrală și imediată a taxelor auto nelegal colectate, pentru a evita o posibilă declanșare a unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor de stat membru al Uniunii Europene,

ținând cont de jurisprudența constantă a Curții Constituționale a României, care a statuat că Guvernul este abilitat din punct de vedere constituțional ca, prin mijloacele pe care le are la îndemână, să garanteze îndeplinirea obligațiilor României față de Uniunea Europeană,

luând în considerare că, prin neadoptarea unor măsuri urgente pentru deblocarea situațiilor, există riscul declanșării unor acțiuni în justiție împotriva instituțiilor statului român, inclusiv în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene,

întrucât aceste aspecte vizează interesul public și constituie situații urgente și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 7 august 2017, se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (4¹) și (4²), cu următorul cuprins:

„(4¹) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în situația în care contribuabilul nu anexează documentul doveditor al plății, organul fiscal central efectuează verificarea existenței acestuia în baza de date deținută.

(4²) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în situația în care autovehiculul pentru care s-a achitat taxa specială pentru autoturisme și autovehicule/taxa pe poluare pentru autovehicule/taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule/timbrul de mediu pentru autovehicule nu a fost înmatriculat de către plătitor, contribuabilul nu trebuie să

anexeze copiile cărții de identitate a vehiculului și certificatului de înmatriculare. În acest caz, cererea de restituire este însoțită de documentul de plată, în original, care confirmă plata taxei neutilizate, document pe care persoana desemnată din cadrul Serviciului public comunitar regim permise de conducere și înmatriculări vehicule înscrie mențiunea «taxă neutilizată» și care este semnat și ștampilat de către aceasta.”

2. La articolul 3, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Sumele stabilite prin hotărârile judecătorești prevăzute la alin. (1) se restituie de organele competente astfel:

a) taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule și taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule se restituie în termen de 120 de zile de la data depunerii cererii, dar nu mai devreme de 1 ianuarie 2018;

b) timbrul de mediu se restituie de organele emitente ale acestuia în termen de 120 de zile de la data depunerii cererii, dar nu mai devreme de 1 septembrie 2018.”

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul mediului,

Grațiana Leocadia Gavrilescu

Ministrul finanțelor publice,

Ionuț Mișa

Ministrul afacerilor externe,

Teodor-Viorel Meleşcanu

Ministrul delegat pentru afaceri europene,

Victor Negrescu

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru completarea art. 9 din Legea poliției locale nr. 155/2010

Situația extraordinară care determină promovarea prezentei ordonanțe de urgență are în vedere producerea incendiului de la depozitul de deșeuri amplasat pe teritoriul comunei Măldărești, județul Vâlcea, și riscul ca acest tip de incident să se desfășoare și în alte localități, cu consecințe negative pentru viața oamenilor, mediu și bunuri materiale.

Ținând cont că în prezent se află în derulare faza contencioasă a unei proceduri de infringement al cărei obiect este nerespectarea de către România a prevederilor Directivei 1999/31/CE privind depozitele de deșeuri în ceea ce privește închiderea depozitelor de deșeuri neconforme, care și-au sistat activitatea până la 16 iulie 2009, iar statul român are obligația de a lua toate măsurile ce se impun astfel încât această închidere să se realizeze cu respectarea prevederilor Directivei,

având în vedere că incendierea acestor depozite poate determina atât afectarea și amânarea condițiilor de închidere a depozitelor de deșeuri, impunându-se crearea cadrului legal necesar cu privire la paza acestora, cât și consecințe negative asupra sănătății populației, respectiv poluarea apei și aerului, răspândirea de boli, propagarea factorilor de mediu nocivi,

consecința negativă imediată a neadoptării în regim de urgență a prezentei ordonanțe de urgență constă în atragerea de sancțiuni pecuniare din partea Curții de Justiție a Uniunii Europene prin neîndeplinirea obligației de a lua toate măsurile necesare pentru a închide depozitele de deșeuri neconforme.

În considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie situații extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — La articolul 9 din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 8 mai 2014, cu modificările și completările ulterioare, după litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

„a¹) supraveghează depozitele de deșeuri aflate în circumscripția teritorială a unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale pentru prevenirea declanșării unor incendii, cu consecințe negative pentru viața oamenilor, mediu și bunuri materiale;”.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul mediului,
GrațIELA LeocADIA GAvrILEscu
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale,
administrației publice
și fondurilor europene,
Sevil Shhaideh

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detaşare în condițiile legii,
a funcției publice de prefect al județului Sibiu
de către domnul Radu Lucian

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Sibiu de către domnul Radu Lucian.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 5 octombrie 2017.
Nr. 725.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind exercitarea, cu caracter temporar,
prin detaşare în condițiile legii,
a funcției publice de prefect al județului Sibiu
de către doamna Muntean Adela-Maria

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) și ale art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Doamna Muntean Adela-Maria exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condițiile legii, funcția publică de prefect al județului Sibiu.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 5 octombrie 2017.
Nr. 726.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind exercitarea, cu caracter temporar,
prin detaşare în condiţiile legii,
a funcţiei publice de subprefect al judeţului Arad
de către domnul Damian Vasiliţă

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (21) şi ale art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic — Domnul Damian Vasiliţă exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, funcţia publică de subprefect al judeţului Arad.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
 Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

Bucureşti, 5 octombrie 2017.
 Nr. 727.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
privind modificarea şi completarea art. 25 din Normele financiare pentru activitatea sportivă,
aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.447/2007

În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 25 din Normele financiare pentru activitatea sportivă, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.447/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 3 decembrie 2007, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică şi se completează după cum urmează:

1. Alineatul (1) se modifică va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — (1) Pentru performanţele deosebite obţinute în competiţii sportive, Ministerul Tineretului şi Sportului, Comitetul

Olimpic şi Sportiv Român, federaţiile sportive naţionale, Federaţia Sportului Şcolar şi Universitar, ministerele şi alte instituţii centrale care au în subordine structuri sportive pot acorda sportivilor, în funcţie de valoarea performanţei, de importanţa şi amploarea competiţiei, de contribuţia personală şi în limita bugetului aprobat, premii/recompense în lei şi/sau în obiecte, până la valoarea sumelor prevăzute în tabelul următor:

Competiţia	Locul I	Locul II	Locul III	Locul IV	Locul V	Locul VI	Cine acordă premiile/recompensele
a) Jocuri olimpice — echivalentul în lei	70.000 euro	56.000 euro	42.000 euro	28.000 euro	21.000 euro	14.000 euro	Comitetul Olimpic şi Sportiv Român
b) Jocuri olimpice de tineret — lei	18.000	13.000	9.000	7.000	5.000	2.500	Comitetul Olimpic şi Sportiv Român
c) Jocuri paralimpice — echivalentul în lei	70.000 euro	56.000 euro	42.000 euro	28.000 euro	21.000 euro	14.000 euro	Ministerul Tineretului şi Sportului
d) Campionate mondiale/Campionate mondiale pentru persoane cu nevoi speciale:							Ministerul Tineretului şi Sportului
— seniori;	56.000	37.000	30.000	10.000	7.000	5.000	
— tineret, juniori I;	19.000	11.000	8.000	3.000	2.500	1.500	
— juniori II, cadeţi; — lei	11.000	8.000	6.000	2.000	1.500	1.000	

Competiția	Locul I	Locul II	Locul III	Locul IV	Locul V	Locul VI	Cine acordă premiile/recompensele
e) Campionate europene/Campionate europene pentru persoane cu nevoi speciale:							Ministerul Tineretului și Sportului
— seniori;	37.000	22.000	15.000	4.500	4.000	3.000	
— tineret, juniori I;	11.000	8.000	5.500	2.500	2.000	1.500	
— juniori II, cadeți; — lei	6.000	4.500	3.000	2.000	1.500	1.000	
f) Festivalul Olimpic al Tineretului European — lei	6.000	4.000	3.000	2.000	1.500	1.000	Comitetul Olimpic și Sportiv Român
g) Jocuri mondiale universitare, Campionate mondiale școlare și universitare, militare, ale polițiștilor, feroviare și altele asemenea — lei	4.000	3.000	2.500	2.000	1.500	1.000	Ministerul de resort
h) Campionate europene școlare și universitare — lei	4.000	3.000	2.500	2.000	1.500	1.000	Ministerul de resort
i) Jocurile francofoniei — lei	8.000	3.000	2.000	—	—	—	Ministerul Tineretului și Sportului
j) Cupe mondiale interțări — seniori — lei	3.500	2.500	2.000	—	—	—	Federațiile sportive naționale
k) Cupe europene interțări — seniori — lei	3.500	2.500	2.000	—	—	—	Federațiile sportive naționale
l) Cupe europene intercluburi — seniori — lei	3.000	2.000	1.500	—	—	—	Cluburile sportive
m) Campionate naționale:							Cluburile sportive și federațiile sportive naționale
— sporturi individuale:							
• seniori	2.000	1.500	1.200	—	—	—	
• tineret, juniori I	1.200	800	500	—	—	—	
• juniori II, cadeți	900	700	400	—	—	—	
— jocuri sportive:							
• seniori	4.000	3.000	2.000	—	—	—	
• tineret, juniori I	3.000	2.000	1.500	—	—	—	
• juniori II, cadeți — lei	2.000	1.500	1.000	—	—	—	
n) Cupa României	1.500	1.200	1.000	—	—	—	
— discipline individuale							
— jocuri sportive — lei	3.000	2.000	1.500	—	—	—	
o) Jocurile Europei — lei	15.000	9.000	6.000	5.000	3.000	2.500	Comitetul Olimpic și Sportiv Român
p) Jocurile INVICTUS — lei	20.000	15.000	12.000	9.000	7.000	5.000	Ministerul de resort

2. După alineatul (10) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Beneficiază de premiul stabilit pentru locul VI la Jocurile INVICTUS și participanții înscriși în competiție care nu s-au clasat pe primele 6 locuri.”

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
p. Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa,
secretar de stat
Ministrul tineretului și sportului,
Marius-Alexandru Dunca
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 5 octombrie 2017.
Nr. 731.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

**pentru aprobarea cantităților de motorină aferente perioadei 1 aprilie 2017—30 iunie 2017,
determinate la plată de către Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură,
ce beneficiază de ajutor de stat acordat sub formă de rambursare**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 259.953 din 25.09.2017 al Direcției generale politici agricole, precum și prevederile art. 9 și 10 din Hotărârea Guvernului nr. 1.174/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru reducerea accizei la motorina utilizată în agricultură, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă cantitățile de motorină aferente perioadei 1 aprilie 2017—30 iunie 2017, determinate la plată de către Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, ce beneficiază de ajutor de stat acordat sub formă de rambursare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Cantitățile totale de motorină prevăzute la art. 1 sunt de 104.711.184,273 litri, iar valoarea totală a ajutorului de stat aferent este de 148.533.233,00 lei.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 6 octombrie 2017.
Nr. 327.

ANEXĂ

**Cantitățile de motorină aferente perioadei 1 aprilie 2017—30 iunie 2017,
determinate la plată de către Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură,
ce beneficiază de ajutor de stat acordat sub formă de rambursare**

Nr. crt.	Specificare	Cantități de motorină (*) (litri)	Valoare ajutor de stat rotunjită, fără subdiviziuni (**) (lei)
1	Sectorul vegetal	95.853.434,382	135.968.451,00
2	Sectorul zootehnic	8.662.063,991	12.287.201,00
3	Sectorul îmbunătățiri funciare	195.685,900	277.581,00
	Total	104.711.184,273	148.533.233,00

(*) Pentru anul 2017, valoarea nominală a ajutorului de stat este 1,4185 lei/litru.

(**) Conform prevederilor art. 9 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.174/2014, cu modificările și completările ulterioare.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN**pentru modificarea Ordinului ministrului educației naționale
nr. 3.411/2017 privind elaborarea manualelor școlare
pentru clasa a V-a în anul școlar 2017—2018**

Luând în considerare Adresa Agenției Naționale pentru Achiziții Publice cu nr. 11.190 din 10.07.2017,

în baza prevederilor art. 3 alin. (1) lit. c) și art. 115 alin. (1) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 1.401/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Centrului Național de Evaluare și Examinare, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.411/2017 privind elaborarea manualelor școlare pentru clasa a V-a în anul școlar 2017—2018, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 8 martie 2017, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. 1, la articolul 6, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Viabilitatea manualelor este de 4 ani școlari, începând cu primul an școlar de după încheierea sesiunii de evaluare.”

2. La anexa nr. 1, articolul 18 va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Contractele de achiziție publică pentru completarea necesarului de manuale școlare, având ca obiect completarea stocului de manuale școlare prin reeditare, se încheie între CNEE și ofertanții interesați, în concordanță cu prevederile acordului-cadru de furnizare a manualelor școlare și în condițiile prevăzute de Procedura de achiziție a manualelor școlare pentru clasa a V-a în anul școlar 2017—2018, cuprinsă în anexa nr. 2 la ordin.”

3. La anexa nr. 2, la articolul 2, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) *acord-cadru de furnizare a manualelor școlare* — înțelegere scrisă intervenită între un ofertant și CNEE, al cărei scop este stabilirea elementelor/condițiilor esențiale care stau la baza contractelor de achiziție publică ce urmează a fi atribuite pe o perioadă de 4 ani;”

4. La anexa nr. 2, la articolul 14, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Acordul-cadru de furnizare a manualelor școlare se încheie pe o perioadă de 4 ani.”

Art. II. — Direcția generală evaluare și monitorizare învățământ preuniversitar, Direcția minorități, Direcția generală economică și Centrul Național de Evaluare și Examinare duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Liviu-Marian Pop

București, 24 august 2017.
Nr. 4.764.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 62

din 18 septembrie 2017

Dosar nr. 1.070/1/2017

Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile, președintele completului
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Florentin Sorin Drăguț	— judecător la Secția I civilă
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Romanița Ecaterina Vrînceanu	— judecător la Secția I civilă
Raluca Moglan	— judecător la Secția I civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 1.070/1/2017 a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă raportat la art. XIX din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Lavinia Curelea, președintele delegat al Secției I civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în Dosarul nr. 45.099/3/2015, aflat pe rolul acestei instanțe.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar s-a depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, ce a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și că intimata Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus, în termen legal, un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a dispus, din oficiu, prin Încheierea din 27 februarie 2017, în Dosarul nr. 45.099/3/2015, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la *modul de interpretare și aplicare a*

dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 10/2001), respectiv dacă prin sintagma „probe contrare” urmează a se înțelege doar acea ipoteză în care din proba contrară rezultă apartenența dreptului de proprietate în patrimoniul altei persoane decât cea evidențiată în actul de preluare sau include și situația în care proba contrară constată dreptul de proprietate al persoanei evidențiate în actul de preluare, însă înscrisul ce reprezintă proba contrară nu îndeplinește condițiile de validitate ale unui titlu de proprietate.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 7 aprilie 2017.

II. Expunerea succintă a procesului

3. Prin contestația înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a V-a civilă, contestatoarea A a solicitat, în contradictoriu cu intimata Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, desființarea deciziei de validare parțială nr. xxxx/30.09.2015 și, în consecință, validarea totală a dispoziției nr. xxxx/28.04.2005 a primarului municipiului Râmnicu Vâlcea.

4. În motivare, contestatoarea a arătat că terenul în suprafață de 2.500 mp situat în Râmnicu Vâlcea, ce face obiectul despăgubirilor solicitate în Dosarul nr. xxxx/CC/13.10.2005, a aparținut inițial bunicilor materni, B și C.

5. D este mama contestatoarei, iar E este tatăl său.

6. Intimata este în eroare când apreciază că acest teren a făcut parte din masa succesorală a bunicilor contestatoarei și că mamei sale (D) i-ar fi revenit doar cota legală din aceasta.

7. Astfel, din Adeverința nr. xx xxx/2.12.1997 rezultă că terenul în speță a figurat la rolul tatălui contestatoarei (E), potrivit registrului agricol din anii 1959—1963. Acest fapt juridic are drept fundament cutuma vremii, potrivit căreia zestrea soției era înscrisă la rolul agricol al soțului, bunicii B și C înzestrând-o pe mama contestatoarei, la căsătoria acesteia cu E, cu terenul în cauză. De altfel, este incontestabil că tatăl contestatoarei a fost persoana expropriată prin Decretul Consiliului de Stat nr. 303/1987 privind exproprierea unor terenuri și construcții, demolarea unor construcții, scoaterea din funcțiune a unor fonduri fixe, precum și realizarea și desființarea unor artere de circulație situate în județele Argeș, Maramureș, Prahova, Vâlcea și Vrancea (*Decretul nr. 303/1987*), acesta figurând la poziția nr. 71 cu terenul situat în „municipiul Râmnicu Vâlcea, str. xxx, nr. xx, jud. Vâlcea”.

8. Hotărârea de expedient pronunțată în partajul averii succesoriale rămase de pe urma bunicilor săi — Sentința civilă nr. xxxx/24.04.2007 a Judecătoriei Râmnicu Vâlcea — nu face decât să confirme faptul că terenul pentru care solicită despăgubiri nu a făcut parte din masa succesorală rămasă de pe urma bunicilor.

9. Intimata Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a formulat *întâmpinare* prin care a solicitat respingerea contestației, ca neîntemeiată.

10. Astfel, s-a arătat că, prin Dispoziția nr. xxxx/28.04.2005, Primăria Municipiului Râmnicu Vâlcea a propus acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent în favoarea contestatoarei, pentru terenul în discuție.

11. În baza actului de vânzare perfectat în data de 7.03.1928, bunicul contestatoarei a cumpărat parcela de teren, loc de casă, situată în Râmnicu Vâlcea, cătunul Cetățuia, în suprafață de 2.500 mp.

12. Conform Adeverinței nr. xxx/1997 eliberate de Consiliul Local Râmnicu Vâlcea, în perioada 1959—1963, E, tatăl notificatoarei, figura în registrul agricol cu suprafața de 0,25 ha, din care 0,05 ha curți-construcții și 0,20 ha arabil, pe str. X. Cu privire la faptul că terenul figurează pe numele altei persoane, și nu pe numele celui care apare în actul de proprietate, Primăria Municipiului Râmnicu Vâlcea a comunicat că terenul ce face obiectul actului de proprietate a fost transmis prin zestre tatălui notificatoarei, fără încheierea unui act de proprietate în condițiile legii.

13. Prin urmare, chiar dacă în anexa decretului de preluare figurează E, la momentul trecerii în proprietatea statului, imobilul revendicat se afla în coproprietatea bunicii contestatoarei.

14. Nu se poate considera „cutuma vremii” înscrierea la registrul agricol a zestrei fiicei lui C, în favoarea ginerelui acestuia, E, așa cum susține nefondat contestatoarea. Doctrina juridică arată că pot fi considerate izvoare de drept uzanțele (obiceiuri și cutume) și principiile generale ale dreptului. Uzanțele au caracter de izvor de drept civil numai în materiile nereglementate de lege.

15. Conform înscrisurilor de la dosar, suprafața de teren de 250 mp a fost expropriată în baza Decretului nr. 303/1987, la rubrica proprietar figurând E, tatăl contestatoarei, suprafața de 600 mp a trecut în proprietatea statului în baza aceluiași decret de la cooperativa agricolă de producție, iar diferența de până la 2.500 mp a fost preluată abuziv, fără titlu.

16. Conform adreselor transmise în completarea dosarului, Primăria Municipiului Râmnicu Vâlcea a precizat că terenul în suprafață de 1.650 mp a trecut în proprietatea statului fără titlu valabil pentru construirea blocurilor de locuințe nr. F5—6, R24, F2 din zona X.

17. Contestatoarea nu are calitatea de persoană îndreptățită pentru cota de 7/8 din imobil, în înțelesul Legii nr. 10/2001, aceasta nedovedindu-și calitatea de moștenitor de pe urma celorlalți coproprietari.

18. Conform Certificatului de moștenitor nr. xxx/7.03.1984, de pe urma defunctului C — bunic, au calitatea de moștenitori cei opt copii ai acestuia, printre care și D, mama notificatoarei, în cotă de 1/8.

19. Având în vedere că foștii proprietari au decedat anterior preluării, imobilul dobândit prin actul de vânzare-cumpărare se afla la momentul trecerii în proprietatea statului, în coproprietatea moștenitorilor, în cotă de 1/8 fiecare.

20. La pct. 23.1 lit. d) din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/2007, cu modificările și completările ulterioare (*Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001*), sunt enumerate înscrisurile ce pot fi prezentate în dovedirea dreptului de proprietate.

21. Legiuitorul a avut în vedere următoarele înscrisuri, care face pot face dovada dreptului de proprietate: act de vânzare-cumpărare, tranzacție, donație, extras de carte funciară, act sub semnătură privată încheiat înainte de intrarea în vigoare a Decretului nr. 221/1959 privitor la împărțeala sau înstrăinarea terenurilor cu sau fără construcțiuni și la interzicerea construirii

fără autorizare, în măsura în care se coroborează cu alte asemenea înscrisuri.

22. Prin *Sentința civilă nr. xxx/17.05.2016*, prima instanță a admis contestația, a anulat decizia de validare parțială și a obligat intimata să valideze integral Dispoziția nr. xxxx/28.04.2005 a primarului municipiului Râmnicu Vâlcea și să emită decizia de compensare prin 549.456 puncte.

23. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că faptul înscrierii terenului în registrul agricol pe numele lui E, soțul fiicei lui C, atesta transmiterea dreptului de proprietate de la bunicul matern la părinții contestatoarei. Astfel, registrul agricol reprezintă un înscris autentic și, chiar dacă înscrierea datelor se făcea pe baza declarațiilor persoanelor interesate, agentul instrumentator limitându-se doar la atestarea declarațiilor, acesta face totuși dovada în ceea ce privește dreptul de proprietate al persoanelor înscrise, până la proba contrară. De asemenea, nu se poate ignora practica existentă la acea vreme privind înzestrarea verbală a copiilor de către părinți cu ocazia căsătoriei.

24. Valoarea probatorie a înscrierilor efectuate în registrul agricol este prevăzută și de dispozițiile art. 23.1 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, care, printre actele juridice ce atestă deținerea proprietății de către persoana îndreptățită sau autorul acesteia, și care pot fi depuse în susținerea cererii de restituire, enumeră și extrasul de pe registrul agricol.

25. Mai mult, faptul trecerii terenului în proprietatea părinților contestatoarei este confirmat și de împrejurarea că în anexa Decretului nr. 303/1987, la poziția 71, este înscris tatăl contestatoarei cu teren în suprafață de 250 mp și construcții în suprafață de 92,55 mp, iar dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 instituie o prezumție relativă de proprietate în favoarea persoanei individualizate în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus sau, după caz, s-a pus în executare măsura preluării abuzive.

26. În ceea ce privește modalitatea de trecere în proprietatea statului a terenului, suprafața de 250 mp a fost expropriată prin Decretul nr. 303/1987.

27. Din împrejurarea că în anexa Decretului nr. 303/1987 a fost înscrisă și Cooperativa Agricolă de Producție Râmnicu Vâlcea, cu un teren de 600 mp, situat tot la adresa din str. X, nr. xx, teren care, potrivit adreselor nr. xxxxx/25.05.2010 și nr. xxxx/17.03.2010 emise de Primăria Râmnicu Vâlcea, făcea parte din proprietatea lui E, rezultă că acest teren a fost preluat anterior, în fapt, de la E și trecut în proprietatea cooperativei agricole de producție, de la care a fost ulterior expropriat.

28. Totodată, din aceleași înscrisuri, instanța a reținut că diferența de teren de 1.650 mp a fost preluată de stat fără titlu, pentru construirea de blocuri de locuințe, în prezent fiind ocupată de elemente de sistematizare. În acest sens, au fost avute în vedere și dispozițiile art. 1 lit. e) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, prin care se instituie o prezumție relativă de preluare abuzivă în cazul în care terenul se găsește în patrimoniul statului după data invocată ca fiind cea a preluării bunului, dar persoana îndreptățită nu poate face dovada formală a preluării de către stat.

29. Oricum, intimata, prin decizia de validare parțială contestată, a recunoscut faptul că întreaga suprafață de teren de 2.500 mp a trecut abuziv în proprietatea statului.

30. Ținând cont și că, potrivit certificatelor de stare civilă depuse la dosar, contestatoarea este fiica lui D (decedată la data de 15 iulie 1989) și a lui E (decedat la data de 28 decembrie 1993), dar și de faptul că aceasta este singura moștenitoare a defuncțiilor, care a depus notificare pentru terenul în suprafață de 2.500 mp, instanța a constatat dreptul contestatoarei la acordarea de măsuri compensatorii pentru întregul imobil notificat.

31. *Împotriva sentinței a declarat apel intimata* Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, iar prin motivele de apel a reluat, în esență, susținerile din întâmpinarea depusă în fața primei instanțe.

32. La termenul din 27 februarie 2017, instanța de apel a pus în discuția părților, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă. Prin încheierea pronunțată la această dată, sesizarea a fost considerată admisibilă, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dispunându-se și suspendarea judecării.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

33. Prin Încheierea pronunțată la 27 februarie 2017, Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pe temeiul următoarelor considerente:

— Curtea de Apel București, ca instanță de apel, a fost investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, având în vedere obiectul litigiului (contestație împotriva deciziei de validare parțială emisă de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor) și dispozițiile art. 35 alin. (4) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 165/2013*), potrivit cărora *„Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.”*;

— soluția ce se va pronunța pe fondul cauzei depinde în mod direct de chestiunea de drept invocată, în sensul că soluționarea apelului și, implicit, a acțiunii introductive este legată de interpretarea sintagmei „probe contrare” din cuprinsul art. 24 din Legea nr. 10/2001.

În această privință, instanța de trimitere a reținut că cererea de chemare în judecată a fost admisă, în primă instanță, pentru considerente ce vizează interpretarea dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 10/2001.

În concret, Tribunalul București, ca primă instanță, a reținut în beneficiul reclamantei prezumția relativă instituită de dispozițiile art. 24 din Legea nr. 10/2001, potrivit cărora *„(1) În absența unor probe contrare, existența și, după caz, întinderea dreptului de proprietate, se prezumă a fi cea recunoscută în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării abuzive sau s-a pus în executare măsura preluării abuzive. (2) În aplicarea prevederilor alin. (1) și în absența unor probe contrare, persoana individualizată în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus sau, după caz, s-a pus în executare măsura preluării abuzive este presupusă că deține imobilul sub nume de proprietar.”*

A reținut, astfel, că reclamanta a făcut dovada calității de persoană îndreptățită cu privire la întreg dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 2.500 mp, situat în municipiul Râmnicu Vâlcea, prin mențiunile existente în actul de preluare abuzivă reprezentat de Decretul nr. 303/1987, coroborat cu mențiunile din registrul agricol din perioada 1959—1963, unde terenul era menționat la rolul agricol al autorului reclamantei, E. În plus, prima instanță a mai reținut că terenul a fost dobândit de părinții reclamantei, prin înzestrare la intrarea în căsătorie, de la bunicul matern al contestatarei.

Pe de altă parte, prin decizia ce face obiectul contestației, Comisia Națională de Compensare a Imobilelor a validat parțial dispoziția primarului municipiului Râmnicu Vâlcea nr. xxxx/28.04.2005, pentru cota de 1/8 din imobilul în litigiu, fiind emisă decizia de compensare prin 68.682 puncte în favoarea contestatarei.

Prin motivele de apel, apelanta intimată a criticat sentința primei instanțe cu privire la aplicarea art. 24 din Legea nr. 10/2001, susținând, în esență, că în cauză nu sunt întrunite

condițiile pentru a primi, în beneficiul contestatarei, prezumția relativă a proprietății, în cauză existând „probe contrare” ce înlătură aplicabilitatea prezumției relative.

În limitele cererii de apel, instanța urmează a se pronunța, printre altele, cu privire la interpretarea sintagmei de „probe contrare”, în sensul dacă prin aceasta urmează a se înțelege doar acea ipoteză în care din proba contrară rezultă apartenența dreptului de proprietate în patrimoniul altei persoane decât cea evidențiată în actul de preluare sau include și situația în care actul doveditor constată dreptul de proprietate al persoanei evidențiate în actul de preluare, însă înscrisul nu îndeplinește condițiile de validitate ale unui titlu de proprietate.

Aceasta în condițiile în care, pe de o parte, apelanta intimată susține existența unor „probe contrare”, reprezentate de contractul de vânzare-cumpărare din anul 1928, certificatul de moștenitor și sentința civilă anterior menționate, iar, pe de altă parte, intimata-reclamantă invocă, drept mijloc de probă, prezumția relativă prevăzută de art. 24 din Legea nr. 10/2001, arătând, în plus, că dovada celor atestate de actul de preluare este dublată de faptul că terenul a fost dobândit de autoarea sa cu titlu de zestre, făcând dovada înzestrării prin mențiunile din registrul agricol, cu mențiunea că nu există un alt înscris doveditor.

— problema de drept este nouă, aceasta nefiind analizată în doctrină, nu s-a conturat o practică judiciară în domeniu, iar în privința acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat printr-o hotărâre prealabilă sau un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

34. Părțile nu și-au exprimat punctele de vedere.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

35. Completul de judecată investit cu soluționarea apelurilor în Dosarul nr. 45.099/3/2015 nu a exprimat un punct de vedere asupra chestiunii de drept deduse judecării, arătând însă că sintagma „probe contrare” din cuprinsul dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 10/2001 este susceptibilă de două interpretări.

36. *Potrivit unui prim punct de vedere*, pentru interpretarea acestor dispoziții legale este necesar a fi avute în vedere și dispozițiile art. 23 din Legea nr. 10/2001, precum și dispozițiile cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 250/2007 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.

Din coroborarea acestor dispoziții legale se conturează concluzia că, față de caracterul relativ al excepției, ce permite dovada contrară, în ipoteza în care din actele depuse în procedura administrativă rezultă apartenența dreptului de proprietate la patrimoniul altei persoane decât cea evidențiată în actul de preluare sau ar tinde să constate dreptul de proprietate al persoanei evidențiate în actul de preluare, însă înscrisul ce reprezintă proba contrară nu îndeplinește condițiile de validitate ale unui titlu de proprietate, prezumția este înlăturată cu consecința reținerii că titularul notificării nu a făcut dovada calității de persoană îndreptățită. O astfel de concluzie se impune indiferent dacă înscrisul doveditor provine de la titularul notificării sau în urma verificărilor efectuate de entitatea notificată sau de Comisia Națională de Compensare a Imobilelor, în cadrul verificărilor efectuate potrivit art. 21 alin. (5) din Legea nr. 165/2013.

În prima ipoteză, din probele administrate rezultă că bunul nu a aparținut la momentul preluării titularului notificării sau autorului acestuia (în întregime sau pentru o cotă-parte din el), aflându-se în patrimoniul unor terțe persoane.

În cea de-a doua ipoteză, din probe rezultă că s-a intenționat transmiterea dreptului de proprietate către titularul notificării sau autorul acestuia, dar actele doveditoare nu sunt apte să facă dovada transmiterii proprietății. În sprijinul acestei soluții vin dispozițiile art. 23 din Legea nr. 10/2001 și pct. 23.1 lit. a) și b) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, care condiționează dovada dreptului de proprietate și a calității de moștenitor de existența unor acte juridice încheiate cu respectarea condițiilor de formă cerute *ad validitatem*.

În plus, enumerarea cuprinsă în pct. 23.1 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001 are în vedere împrejurarea că, pentru a se recunoaște dreptul unei persoane la măsuri reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001, este necesară dovedirea calității de fost proprietar sau moștenitor al acestuia, preluarea abuzivă, identificarea bunului ce face obiectul notificării, posibilitatea de a fi restituit în natură.

De aceea, potrivit acestui punct de vedere, nu toate actele doveditoare enumerate la pct. 23.1 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001 sunt apte să dovedească însăși calitatea de persoană îndreptățită, ci numai cele cuprinse la pct. 23.1 lit. a) și b). În lipsa acestora, titularul notificării beneficiază de prezumția relativă de proprietate, astfel cum este ea reglementată de art. 24 din Legea nr. 10/2001.

37. *Potrivit celui de-al doilea punct de vedere*, proba contrară ce poate răsturna prezumția relativă instituită de art. 24 din Legea nr. 10/2001 este numai cea din care rezultă apartenența dreptului de proprietate la patrimoniul unei alte persoane decât cea care a formulat notificarea sau al autorului acesteia, nu și situația în care „actul doveditor” ar tinde să constate dreptul de proprietate al persoanei evidențiate în actul de preluare, însă înscrisul ce reprezintă proba contrară nu îndeplinește condițiile de validitate ale unui titlu de proprietate. În acest ultim caz, titularul notificării va beneficia de prezumția relativă instituită de dispozițiile art. 24 din Legea nr. 10/2001, urmând a se reține calitatea acesteia de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii.

În plus, potrivit acestui punct de vedere, toate „actele doveditoare” menționate în pct. 23.1 din normele metodologice sunt apte să dovedească apartenența dreptului de proprietate la patrimoniul titularului notificării sau al autorului acestuia.

38. S-a arătat că aceste puncte de vedere reprezintă, totodată, și practica la nivelul Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și că *prezența* sesizare este *urmarea divergenței* apărute la nivelul completului de judecată investit cu soluționarea apelului, membrii completului având puncte de vedere diferite cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 10/2001.

VI. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

39. **Jurisprudența Curții de Apel București:** instanța de trimitere a comunicat că *opinia majoritară* a fost în sensul celui de-al doilea punct de vedere consemnat în încheierea de sesizare. S-a argumentat că proba contrară ce poate răsturna prezumția relativă instituită de art. 24 din Legea nr. 10/2001 este numai cea care rezultă din apartenența dreptului de proprietate la patrimoniul unei alte persoane decât cea care a formulat notificarea sau al autorului acesteia, nu și situația în care „actul doveditor” ar tinde să constate dreptul de proprietate al persoanei evidențiate în actul de preluare, însă înscrisul ce reprezintă proba contrară nu îndeplinește condițiile de validitate ale unui titlu de proprietate. În acest ultim caz, titularul notificării va beneficia de prezumția relativă instituită de dispozițiile art. 24 din Legea nr. 10/2001, urmând a se reține calitatea acestuia de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii.

S-a mai susținut că nu poate fi considerat „probă contrară” înscrisul sub semnătură privată încheiat de notificator, în calitate de dobânditor, cu o terță persoană, deoarece Legea nr. 10/2001

are în vedere restituirea imobilelor preluate abuziv de la foștii deținători, reglementând o repunere în situația anterioară actului de preluare abuzivă. Rațiunea reglementării este asigurată, de asemenea, prin instituirea unui regim probatoriu derogatoriu de la dreptul comun, în sensul că se prevede că persoana individualizată în actul de preluare este prezumată că a deținut imobilul sub nume de proprietar, proba contrară urmând a fi făcută de partea care solicită răsturnarea prezumției legale relative și având ca obiect dovedirea faptului că altă persoană decât cea individualizată în actul de preluare avea calitatea de proprietar al imobilului notificat, la momentul preluării.

Opinia minoritară a fost exprimată de o parte din judecătorii Secției a IV-a civile a Curții, ai secțiilor a IV-a și a V-a civile ale Tribunalului București și Tribunalului Călărași, considerându-se că prezumția relativă de proprietate instituită de art. 24 din Legea nr. 10/2001 este înlăturată în situația în care, deși notificatorul apare menționat în actul de preluare abuzivă, acesta deține totodată un înscris care nu îndeplinește condițiile de valabilitate ale unui titlu de proprietate (de exemplu, un înscris sub semnătură privată), acest înscris având semnificația de „probă contrară” în înțelesul art. 24 din Legea nr. 10/2001.

Au fost atașate 5 decizii ale Secției a IV-a civile a Curții, 4 sentințe ale Secției a III-a civile și două sentințe ale Secției a IV-a civile ale Tribunalului București, care susțin punctul de vedere majoritar.

40. **Jurisprudența altor instanțe din țară:**

Curtea de Apel Cluj a comunicat că jurisprudența conturată în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 10/2001 este în sensul că persoana individualizată în actul normativ de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării abuzive este presupusă că deține imobilul sub nume de proprietar, atât timp cât nu s-a făcut dovada contrară acestui fapt, dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 statuând explicit în acest sens. Prin *probe contrare* se înțelege, deci, doar acea ipoteză în care din proba contrară rezultă apartenența dreptului de proprietate la patrimoniul altei persoane decât cea evidențiată în actul de preluare. În justificarea acestei opinii s-au depus 7 hotărâri judecătorești relevante.

Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materia ce face obiectul sesizării.

41. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** a comunicat hotărâri potrivit cărora, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 10/2001, s-a considerat că este vorba despre o prezumție relativă de proprietate, operantă în absența unor probe contrare din care să rezulte că persoana menționată în actul de preluare abuzivă nu era proprietar întrucât proprietatea asupra bunului aparținea patrimoniului altei persoane. Regulile de probațiune a dreptului de proprietate se regăsesc în dispozițiile art. 23 din Legea nr. 10/2001, în timp ce prevederile art. 24 din același act normativ instituie o derogare, prin recunoașterea prezumției de proprietate (un mijloc de dovadă distinct de cele prevăzute în art. 23).

În acest sens s-au depus deciziile nr. 7.371 din 22 septembrie 2006, nr. 709 din 27 februarie 2014, nr. 893 din 10 februarie 2012, nr. 5.780 din 6 iulie 2011, nr. 4.724 din 2 iunie 2011, nr. 7.471 din 21 octombrie 2011 nr. 2.592 din 28 aprilie 2010, nr. 3.186 din 21 mai 2010¹, nr. 2.091 din 25 februarie 2009, nr. 8.387 din 19 octombrie 2009.

42. **Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

¹ Disponibile pe site-ul scj.ro

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

43. În urma verificărilor efectuate, se constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor legale supuse interpretării, sub alte aspecte decât cele vizate de prezenta sesizare (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 374 din 4 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 25.05.2006; Decizia nr. 1.148 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 778 din 20.11.2008; Decizia nr. 1.341 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 7.12.2009).

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

44. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorul-raportor a apreciat că sesizarea nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, chestiunea de drept nefiind o veritabilă problemă de drept, născută dintr-un text incomplet, neclar, susceptibil de interpretări contradictorii. Nu este îndeplinită nici condiția caracterului de noutate al chestiunii de drept, în legătură cu care s-a dezvoltat o jurisprudență constantă, bazată pe o interpretare adecvată a textului art. 24 din Legea nr. 10/2001 și a sintagmei „probe contrare”. De asemenea, asupra acestei chestiuni Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat pe calea recursului în casație.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

45. Pentru regularitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze în curs de judecată;
- judecata cauzei să se afle în ultimă instanță pe rolul tribunalului, al curții de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- ivirea unei chestiuni de drept esențiale, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

46. Verificându-se întrunirea acestor condiții, se constată că ele se regăsesc doar parțial, sesizarea neîndeplinind toate exigențele procedurale menționate pentru a fi admisibilă.

47. Astfel, litigiul în cadrul căruia s-a pus problema sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile (având ca obiect contestație împotriva unei decizii de validare parțială emise de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor) se află în curs de judecată în apel, pe rolul curții de apel, care este ultimă instanță în materie, potrivit art. 35 alin. (4) din Legea nr. 165/2013, fiind îndeplinite primele două condiții arătate.

48. În ce privește chestiunea de drept relevantă, chiar dacă aceasta are legătură cu dezlegarea cauzei, față de criticile deduse judecății, prin care se susține o greșită aplicare, de către prima instanță, a dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 10/2001 (referitoare la prezumția de proprietate și la modalitatea în care operează în favoarea persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii), ea nu îndeplinește cerința de a fi o veritabilă, reală problemă de drept, născută dintr-un text incomplet, neclar, susceptibil de interpretări contradictorii.

49. Pe acest aspect, în doctrină s-a arătat că declanșarea mecanismului de preîntâmpinare a jurisprudenței neunitare presupune existența unei chestiuni de drept reale, iar nu

aparente, care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte, nu orice problemă de drept putând face obiectul unei astfel de sesizări.

50. La fel, în jurisprudența dezvoltată la nivelul instanței supreme în legătură cu pronunțarea unei hotărâri prealabile s-a statuat că în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și a înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății².

51. Or, în speță, chestiunea de drept adusă în dezbatere nu ridică o asemenea dificultate, în contextul în care dispoziția legală a cărei interpretare se solicită a se realiza nu este nici lacunară, nici incompletă sau neclară.

52. Astfel, textul art. 24 din Legea nr. 10/2001 instituie o prezumție relativă de proprietate — în privința existenței și întinderii dreptului — în favoarea persoanei pe numele căreia a avut loc preluarea abuzivă (fiind menționată ca atare în actul normativ sau de autoritate de preluare).

53. Din redactarea normei rezultă că este vorba despre o prezumție relativă, întrucât ea operează în „absența unor probe contrare”, ceea ce înseamnă că subzistă atâta vreme cât nu se face dovada, cu mijloacele de probă permise de lege, că bunul se afla în realitate în patrimoniul altei persoane decât cea pe numele căreia s-a făcut preluarea.

54. Numai printr-o denaturare a textului (și a modalității răsturnării prezumției relative de proprietate) s-ar ajunge la concluzia că „dovada contrară” ar putea însemna și că înscrisul de care se prevalează persoana îndreptățită nu întrunește condițiile legii pentru a fi translativ de proprietate, câtă vreme mijlocul de probă de care se folosește partea în dovedirea dreptului său este prezumția (art. 24 din Legea nr. 10/2001), iar nu actele doveditoare menționate în art. 23 din lege.

55. Ca atare, partea adversă, care tinde la răsturnarea prezumției relative, este cea care trebuie să facă dovada contrară, respectiv proba apartenenței dreptului altei persoane decât cea individualizată în actul de preluare.

56. Aceasta întrucât, sub aspect probatoriu, existența unei prezumții legale, cum este cea instituită de art. 24 din Legea nr. 10/2001, operează pentru cel în favoarea căruia este stabilită, ca o scutire de sarcina probei faptului ales, evident după ce acesta face dovada faptului vecin și conex pe care se întemeiază prezumția.

57. Așadar, interpretarea corectă a textului înseamnă cunoașterea regimului prezumției legale relative (*iuris tantum*), adică a împrejurării că ea dispensează de dovadă pe cel în favoarea căruia este făcută, mai exact, beneficiarul unei asemenea prezumții trebuie să demonstreze doar faptul vecin și conex pe care se sprijină demnitatea (în speță, faptul că este menționat în actul normativ de preluare), revenind părții adverse sarcina probei contrare.

58. Aprecierea conform căreia răsturnarea prezumției s-ar face de chiar beneficiarul acesteia prin faptul că înscrisul depus nu ar îndeplini valențele unui titlu de proprietate în sensul dat de dispozițiile art. 23 din lege (astfel cum au fost explicitate prin Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001) ignoră faptul că cele două texte (art. 23 și 24) reglementează mijloace de probațiune diferite în susținerea dreptului de proprietate: înscrisurile și, respectiv, prezumția.

59. O interpretare eronată a textului, prin confundarea ipotezelor legale instituite de două norme distincte, nu deschide însă calea mecanismului de unificare al pronunțării hotărârii prealabile.

² A se vedea, de exemplu, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4.11.2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24.02.2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23.05.2016.

60. În concluzie, înțelegerea sensului art. 24 din Legea nr. 10/2001, cu luarea în considerare a regimului juridic al prezumției relative, nu ridică dificultăți de interpretare, în condițiile unei norme suficient de clare pentru a nu conduce la soluții diferite.

61. Atunci când niciun raționament juridic al instanței de trimitere nu arată în ce ar consta caracterul lacunar al normei, care să necesite o dezlegare de principiu în scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie, soluția Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost aceea de respingere a sesizării ca inadmisibilă³.

62. De asemenea nu este îndeplinită cerința *caracterului de noutate* al chestiunii de drept.

63. A rezultat din consultarea hotărârilor transmise de instanțe (inclusiv de instanța căreia îi aparține completul care a formulat sesizarea) că în legătură cu interpretarea și aplicarea art. 24 din Legea nr. 10/2001 s-a dezvoltat o jurisprudență constantă, bazată pe o interpretare adecvată a textului și a sintagmei „probe contrare”, conform căreia s-a reținut, în principiu, că proba contrară care să răstoarne prezumția de proprietate instituită de art. 24 din Legea nr. 10/2001 semnifică proba faptului că, în pofida actului de preluare a imobilului de către stat, care indică drept proprietar o anumită persoană, se dovedește cu alte mijloace de probă că proprietar nu era acea persoană indicată în actul de preluare, ci o alta.

64. Instanțele au reținut că, dat fiind specificul restituirii proprietăților preluate abuziv, legiuitorul a instituit reguli derogatorii în materie probatorie, printre care și această prezumție de proprietate, fiind rațional ca, în măsura în care se face dovada preluării bunului de la o anumită persoană, autoritățile vremii considerând-o proprietar la acea dată, măsurile reparatorii să opereze în mod corespunzător, prin repunerea aceleiași persoane în situația avută anterior actului de preluare abuzivă. Numai dovada apartenenței bunului în patrimoniul altei persoane decât cea menționată în actul de preluare înseamnă răsturnarea prezumției relative de proprietate.

65. Faptul că jurisprudența, în aplicarea acestui text de lege, se conturase și nu mai era vorba despre o chestiune de drept nouă rezultă și dintr-o hotărâre a aceleiași instanțe (Decizia nr. 168/A/24 februarie 2017 a Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă) care, investită cu o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în legătură cu aplicarea aceleiași norme, a respins solicitarea cu motivarea că interpretarea acestor dispoziții „nu reprezintă o noutate în materia contestațiilor întemeiate pe Legea nr. 10/2001, existând o jurisprudență constantă a instanțelor de judecată, începând chiar cu anul 2001. De asemenea, la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost pronunțate numeroase decizii de speță în interpretarea art. 24 din Legea nr. 10/2001”.

66. Se constată totodată că, deși în adresa înaintată de Curtea de Apel București, ca urmare a solicitării Înaltei Curți de Casație și Justiție de verificare a jurisprudenței în materie, se precizează că există un punct de vedere minoritar în sensul că „prezumția relativă de proprietate instituită de art. 24 din Legea nr. 10/2001 este înlăturată în situația în care, deși notificatorul apare menționat în actul de preluare abuzivă, acesta deține totodată un înscris care nu îndeplinește condițiile de valabilitate ale unui titlu de proprietate, înscris care are semnificația de probă contrară”, acesta nu este reflectat în niciuna dintre hotărârile anexate, fiind doar o opinie exprimată sub aspect teoretic.

67. Faptul că la nivelul unui complet (cel care formulează sesizarea) apare o dispută în legătură cu interpretarea dispoziției art. 24 din Legea nr. 10/2001 nu justifică declanșarea mecanismului de unificare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, ci pe acela al soluționării cauzei în complet de divergență [conform art. 398 alin. (3) din Codul de procedură civilă].

68. Asupra acestui aspect, al verificării condiției noutății, în practica instanței supreme s-a statuat deja că „se pierde caracterul de noutate, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma unei interpretări adecvate, concretizate într-o practică judiciară constantă, opiniile jurisprudențiale izolate sau cele pur subiective neputând constitui temei declanșator al mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile”⁴.

69. Totodată, așa cum rezultă din cele expuse anterior, *nu este îndeplinită cerința ca asupra chestiunii de drept să nu se fi pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție*, în contextul în care există decizii date în recursuri în casație, la care se face trimitere chiar în conținutul unora dintre hotărârile anexate.

70. Condiția ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat nu vizează doar nepronunțarea pe calea unei hotărâri prealabile sau a unei decizii în interesul legii, ci și, în condițiile în care textul nu distinge, pronunțarea pe calea unui recurs în casație, câtă vreme intră în atribuțiile instanței supreme o astfel de judecată și câtă vreme a rezultat că hotărârile pronunțate de aceasta au fost aduse la cunoștința celorlalte instanțe (sau a celorlalți participanți procesuali)⁵.

71. Altminteri, a considera admisibilă sesizarea doar dacă nu există deja o hotărâre prealabilă sau o decizie în interesul legii ar însemna introducerea unei distincții pe care textul legii nu o face; or, *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

72. Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă este necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept, iar *a statua* înseamnă a se pronunța, a dezlega o chestiune juridică, potrivit competențelor sale, deci indiferent dacă statuarea s-a făcut printr-o decizie de speță sau de principiu.

73. În același sens s-au pronunțat atât doctrina, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție în jurisprudența dezvoltată în legătură cu îndeplinirea acestei condiții de admisibilitate⁶.

³ A se vedea, în acest sens, Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5.10.2016; Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4.11.2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24.02.2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23.05.2016.

⁴ A se vedea, de exemplu, Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16.06.2014; Decizia nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22.09.2014; Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16.06.2014.

⁵ Deciziile transmise de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă au fost preluate de pe site-ul instanței supreme, parte din ele fiind, de altfel, menționate în conținutul unor hotărâri înaintate de curțile de apel (Decizia nr. 1.651 din 10 mai 2011 a Curții de Apel Cluj, care face trimitere la deciziile nr. 2.091/2009, nr. 2.381/2009 și nr. 8.387/2009 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție; Decizia nr. 168/A/2017 a Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă, în care se face trimitere la Decizia nr. 709/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și la jurisprudența creată la nivelul instanței supreme în legătură cu interpretarea art. 24 din Legea nr. 10/2001, ceea ce a și justificat, potrivit considerentelor hotărârii respective instanțe, respingerea cererii de sesizare pentru dezlegarea aceleiași chestiuni de drept de către instanța supremă).

⁶ A se vedea în acest sens, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 28 din 21 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 16 octombrie 2015, în considerentele căreia s-a reținut că: „Deși textul art. 519 din Codul de procedură civilă nu prevede în mod expres, spre deosebire de legislația procesuală penală internă, modalitatea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, prin pronunțarea unei decizii în recurs în interesul legii sau prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată, în acord cu doctrina în materie, că textul legal are în vedere nu doar o hotărâre judecătorească obligatorie *erga omnes*, ci și una pronunțată într-un recurs în casație în măsura în care aceasta a fost dată publicității de așa manieră încât să fie cunoscută de titularii unor asemenea sesizări.” (paragraful 70) „În această ordine de idei nu mai prezintă relevanță faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a delegat printr-un recurs în interesul legii chestiunea de drept în discuție sau că un astfel de recurs nu se află în curs de soluționare” (paragraful 71). În același sens a se vedea și deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31 din 17 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 23.11.2016; nr. 22 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 947 din 24.11.2016; nr. 2 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 2.03.2017; nr. 3 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 24.02.2017; nr. 7 din 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 26.06.2015.

74. Astfel, s-a arătat că această cerință trebuie legată de faptul dacă a făcut sau nu obiectul judecății instanței supreme, căci numai statuările acesteia pot constitui repere de interpretare și aplicare a normelor juridice de către toate instanțele judecătorești, că prin cunoașterea și respectarea statuărilor instanței supreme se poate realiza, în timp, o practică judiciară unitară și previzibilă, iar acest lucru este facilitat în prezent de faptul că soluțiile instanței supreme, atât de speță, cât și cele de principiu, sunt disponibile, putând fi consultate pe site-ul instituției la secțiunile corespunzătoare.

75. În mod asemănător s-a mai subliniat în doctrină că această cerință negativă (a nepronunțării anterioare) este îndeplinită și atunci când instanța supremă a analizat chestiunea de drept doar printr-o decizie de speță, pentru că, dacă procedura hotărârii prelabile ar putea fi declanșată numai atunci când respectiva chestiune de drept nu a făcut obiect de recurs în interesul legii, nu s-ar mai fi justificat inserarea condiției ca pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție să nu se afle în curs de soluționare un recurs în interesul legii având ca obiect aceeași chestiune de drept. Aceasta deoarece, în măsura în care nu este vorba despre o schimbare a jurisprudenței, odată ce o problemă de drept a fost dezlegată printr-un recurs în interesul legii, nu ar mai putea forma obiect al unui alt recurs în interesul legii. Pe de altă parte, declanșarea procedurii hotărârii prelabile nu mai este cu puțință dacă instanța supremă a

statuat asupra chestiunii de drept printr-o decizie de recurs în interesul legii.

76. O astfel de interpretare a condiției nepronunțării instanței supreme este dată, pe de o parte, de necesitatea unei discipline jurisdicționale care presupune cunoașterea practicii instanței supreme de către celelalte instanțe și, pe de altă parte, de faptul că rolul constituțional al acesteia, de unificare a interpretării și aplicării legii, se realizează și pe calea deciziilor date în casație, potrivit competenței sale.

77. Cu privire la aspect, în doctrină s-a subliniat că recursul în casație previne apariția unei practici judiciare neunitare, dând posibilitatea instanței supreme să spună dreptul și să arate care este interpretarea de urmat de către instanțele de fond.

78. Pentru toate considerentele arătate, sesizarea are caracter inadmisibil, întrucât nu aduce în dezbatere o chestiune de drept nouă, care să fie controversată, pe baza unei dispoziții legale lacunare, neclare. În același timp este vorba despre o dispoziție legală, asupra interpretării și aplicării căreia instanța supremă s-a pronunțat prin numeroase decizii de speță, date publicității și preluate, de altfel, în considerentele altor decizii ale instanțelor de apel.

79. Se tinde, mai degrabă, prin sesizarea formulată, la deturnarea și denaturarea sensului acestui mecanism de preîntâmpinare a unei practici neunitare în unul de natură dilatorie, de temporizare a judecății în fața instanței investite cu judecata litigiului⁷.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă privind pronunțarea unei hotărâri prelabile referitoare la interpretarea sintagmei „probe contrare” din cuprinsul art. 24 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 18 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE DELEGAT AL SECȚIEI I CIVILE

LAVINIA CURELEA

Magistrat-asistent,

Elena Adriana Stamatescu

⁷ În acest sens, a se vedea și deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015, și nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

